

ikar

MÁME *iba dnešok*

OPLATÍ SA ZAČÍNAŤ VZŤAH BEZ BUDÚCNOSTI?
CORINNE MICHAELS

CORINNE MICHAELS

MÁME *iba dnešok*

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Corinne Michaels
WE OWN TONIGHT

Copyright © 2017 Corinne Michaels
The author has asserted his moral rights.
Translation © 2020 by Andrea Vargovčíková
Cover Photo: Perrywinkle Photography
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7037-4

Venovanie

Všetkým dievčatám,
ktoré vo volkmene počúvali piesne
svojej obľúbenej kapely
a snívali, čo by bolo keby.
Táto kniha je pre vás.

1. KAPITOLA

Heather

„Dočerta, Heather. Kvôli tebe vždy meškáme!“ Pred kúpeľňou nervózne prešľapovala a vykrikovala Nicole, moja najlepšia kamarátka od šiestej triedy. Človek by si myslel, že už vie, ako to chodí, ak chce prísť niekam načas.

„Nuž, riziko podnikania,“ vysmiala som sa jej a ďalej si upravovala vlasy.

„Zbláznim sa z teba.“

„Taký je život.“

Čosi si zašomrla popod nos a odišla. Nevieam, prečo sa tak rozčuľovala. Mali sme predsa kopu času. Pri Nicolinej ťažkej nohe na plynovom pedáli a vodičských zručnostiach dorazíme na koncert v pätnásťminútovom predstihu. A to ešte nezačne hrať ani predskokan.

Samozrejme, s prípravou som sa neponáhľala. Vôbec som netúžila po mejkape ani nohavičkách v akomkoľvek variante.

Nicolina predstava dámskej jazdy sa od tej mojej diametrálne líšila. Ja by som pokojne ostala doma a sfkala martini. Moja najlepšia kamarátka však stoj čo stoj chcela vyraziť do mesta. Na takéto somariny som sa už cítila pristará. Napokon budem smrdieť ako popol-

ník a v ústach mi tak vyprahne, akoby som zjedla za pohár vatových tampónov. Radšej by som si natiahla pohodlné pyžamo než tieto džínsy, do ktorých som sa dokázala napchať iba poležiačky. Ktovie, ako som vyzerala, keď som sa metala a zakláňala, aby som zapla ten prekliaty gombík. Potom som asi pätnásťkrát poskočila, aby mi nohavice „sadli“, a modlila sa, aby to švy vydržali. Toľká štrapácia s obliekaním.

Dušovala som sa, že zavolám kamarátovi, trénerovi boxu.

Nicole znova zaklopala. „Ja odchádzam a ty si tu trč.“

Ani náhodou.

Poodchýlila som dvere. „Lístky mám ja. Takže vieš, čo mi môžeš. Len si choď.“ Vyplazila som jej jazyk, rýchlo zabuchla dvere a zamkla. Keby mi už predtým dva razy takto neutiekli, nemusela by som rozmýšľať, ako s nimi vybabrať. Rýchlo som sa však naučila, že pri svojich troch najlepších kamarátkach vždy musím mať eso v rukáve. A keby odišla, aspoň by som mohla pozerať Netflix a napchávať sa pukancami.

Nicole možno ešte neprišla na to, čo si počať s časom navyše, poznala však moju zlomyseľnú stránku, preto mi už radšej dala pokoj. Mohla som to ešte naťahovať, aby som ju našťavala, ale to by som iba zízala na tie odporné ružové kachličky na stene.

Môj dom nebol najhorší, ale ani najlepší. Mal už svoj vek, zdedila som ho po smrti rodičov, a zrejme chátral viac, než som si pripúšťala. A predsa som sa ho nedokázala zbaviť. Toto jediné mi po rodičoch ostalo a bola to jediná nehnuteľnosť, ktorú som si mohla dovoliť.

Hypotéka bola už splatená, preto som mohla z toho mála peňazí, čo mi po zaplattení účtov ostalo, hraďiť sestrinu zdravotnú starostlivosť.

Spokojná so svojim výzorom a s úsmevom od ucha k uchu som vyšla z kúpeľne. Len čo som sa vynorila, Nicole sa pozrela na hodinky a pokrútila hlavou. „No konečne, doriti.“

Najlepší spôsob, ako zabrániť Nicole, aby vybuchla, je odviešť jej pozornosť. „Nemala by si nadávať. Nepatrí sa to. Ideme ešte po Danni a Kristin?“

„Chvalabohu, nie. To by sme zmeškali predskokana.“

Z našej skupinky sme my dve s Nicole najsarkastickéjšie. Keď sa začneme hašteriť, lietajú hromy-blesky. Bez našich dvoch mediátoriek to však nie je ono.

„Určite?“ overovala som si, nevšímajúc si jej rýpanie.

„Určite. Stretneme sa až na mieste.“

Vyšli sme z domu a nasadli do auta. Prečo tá ženská nemôže mať auto normálnej veľkosti? Meriam síce iba stošesťdesiatpäť centimetrov, no aj tak mám kolená nacapené až na hrudi. A v tesných džínsoch mi v tejto plechovke na sardinky asi vylezú vnútornosti.

„Prosím,“ zaúpela som dramaticky, „povedz, že manželov nechávajú doma.“

Zasmiala sa. „Kretén číslo jeden a kretén číslo dva si naplánovali pánsku jazdu.“ Strčila si prst do úst a napodobnila vracanie.

Vďaka ti, bože, za malé zázraky. V živote som nestretla takých príšerných chlapov, najmä takých, ako je Daniellin muž.

„Možno si tí dvaja lúzri raz padnú do oka,“ zamyslela som sa. Pomrvila som sa, hľadajúc pohodlnú polohu.

Nicole sa zaškerila. „A docvakne im, že sa nikdy nemali oženit s takými úžasnými ženami.“

„A potom si my štyri postavíme dom a nasťahujeme sa doň.“

„V žiadnom prípade. Bez penisov sa nezaobídeme. Nebudem s vami bývať bez toho, aby som mala s kým spať. Pri vás troch by som sa čoskoro škriabala po stene, takže budem potrebovať uvoľnenie. Každodenné.“

„Si smiešna.“

„A ty žiješ takmer ako mníška.“

A zasa sme boli pri tom. „Sklapni.“ Odbočila tak rýchlo, že som si takmer udrela hlavu o okno. „Nic!“ skríkla som. Znova prudko zabočila. „Ježiši! Spomaľ!“

„Nedramatizuj. Sedíš pri mne a máš odznak. Kto by sa odvážil dať mi pokutu?“

„Kašlem na to, či ťa zastavia.“ Vzpriamila som sa a chytila sa sedadla. „Ale nie na to, či umriem.“

„Ty umrieš skôr na nedostatok sexu.“ Prevrátila oči a naladila rádio. „Započúvaj sa do Four Blocks Down a priprav sa na to, ako chalani na pódiu začnú vrtieť zadkami. Hádam sa uvoľníš a nebudeš taká depresívna.“

„Nie som depresívna.“ Buchla som ju do ramena.

„Iste,“ mykla plecom a viac si ma nevšímala. Typické. Takto ma vždy úspešne sfúkla.

Bola som depresívna? To určite. Bola som šťastná... väčšinou.

Mala som skvelú prácu, ktorá ma naplňala. Byť policajtkou nebolo ľahké, ale zbožňovala som to.

Jediná nevýhoda mojej práce bola tá, že som sa v nej každý deň stretávala so svojím bývalým manželom. Našťastie, nerozišli sme sa v zlom. No klamala by som, ke-

by som popierala, ako veľmi ma to trápi. S Mattom to bolo... čudné. Niekedy vzťah dvoch ľudí jednoducho nefunguje alebo zistia, že človek, ktorého si vzali, je iný, ako si mysleli. Kiežby som sa mohla presťahovať do iného mesta, no držala ma tu sestra Stephanie a dvanásť rokov investovaných do výsluhového dôchodku.

Nicole vyrevúvala ďalšiu pieseň. „Heather, pridaj sa!“

Najprv som váhala, potom som sa však vrátila do čias, keď sme my štyri nosili vysokánske ofiny, div nám krk nedolámali, obliekali sa do takých farieb, na ktoré by mal platiť zákaz nosenia, a bez štipky hanby slintali nad chlapcami zo skupiny Four Blocks Down.

Uviaznutá v smrteľnej pasci v podobe auta som sa predsa len trochu uvoľnila.

Obe sme z plného hrdla spievali pieseň svojich prvých lások. „Keby som ešte stále mala tú obliečku na vankúš s Eliho fotkou,“ zasnívala som sa.

„Ja som mala osušku s Randym. Ach, ako rada by som sa do nej zabalila,“ vzdychla Nicole.

Prisámvačku, táto žena potrebovala sex viac než ktokoľvek, koho som poznala. „Dáš svojmu vibrátoru vôbec niekedy vydýchnuť?“

Pozrela sa na mňa s typickým výrazom hovoriacim šibe ti? „Moja milá, to veľmi skoro zistíš, ak ho nepoužiješ... Prídeš o rozum.“

„A ty ho preťažíš,“ odsekla som. Ona jediná z nás sa nevydala. Bývala v centre Tampy a musela sa odtiaľ plahočiť až do Carrollwoodu po mňa. Vedela však, že keby to neurobila, nešla by som nikam.

Niekedy som jej závidela. Mala všetko, čo si vysnívala. Založila si firmu Dupree Design a uzavrela zmluvu

s jedným z najbohatších developerov v meste. Jednoducho šťastie. Začala s ním spávať, tak získala ešte viac zákaziek a sotva sa spamätala – už bola na vrchole.

Potom mu dala kopačky.

Zaparkovali sme pri koncertnej hale a Nicole sa pomrvila na sedadle. „Počúvaj, viem, že z nás dvoch si ty tá zodpovedná, ale dnes večer,“ chytila ma za ruky, „preboha ťa prosím, *potrebuješ* sa uvoľniť.“

Prebodla som ju pohľadom. „Som dokonale uvoľnená.“

„Vlasy si si uviazala do drdola,“ zdvihla obočie. „Si stelesnenie upätosti.“

Dotkla som sa svojich vlasov, nepáčilo sa mi, že mala pravdu. Takáto som však bola. Dávala som si záležať na správnych rozhodnutiach. Iných ako svadba s Mattom. Sama osebe nebola zlá... iba unáhlená. Nezáležalo na tom, že to bol idiot. No ani v posteli mu to veľmi nešlo.

Fajn, možno to naozaj bolo zlé rozhodnutie.

Tak do toho. „Nic, nie som upätá.“

„Nepovedala som, že si upätá. Ale rozpusti si vlasy. Danni pukne od závisti, lebo ona nikdy nedosiahne taký blond odtieň, aký máš ty, nech na to vyhodí aj celý majland. Možno ju to jedného dňa prejde a prestane sa o to pokúšať.“ Vzťah Nicole a Danielle bol ako na hojdačke, raz sa zbožňovali, inokedy si nevedeli prísť na meno. Tento týždeň to vyzeralo skôr na druhý prípad. Bolo načase otvorene sa porozprávať a vyriešiť ten problém, obe však vyhlasovali, že nijaký nemajú.

Vydedukovala som, že Nicole sa vyspala s Danielliným bývalým tri dni pred jej svadbou. Neviem, či to

bola pravda, ale keďže išlo o Nic, neprekvapilo by ma to. Keď som sa dozvedela o pozadí ich skrytej nevraživosti, dištancovala som sa. Rozhodne sa do toho nezamotám, ale Nicole, ako mala vo zvyku, aj tak musela do nej rýpať, a naopak.

Nicole mala pravdu. Nechodievala som von. Ak som nesedela doma ako pecúch, bola som so sestrou.

Rozpustila som si vlasy a blond pramene mi voľne padli na plecía. V drdole sa mi mierne zvlňili. Nicole vzala svoju tašku zo zadného sedadla a hodila mi do lona kozmetickú taštičku. „A teraz trochu farby. Veď vieš, aby si vyzerala sexi. Nie ako zaostalá rozvedená puťka.“

„Často sa sama seba pýtam, prečo som sa na teba po strednej nevykašľala.“ Vybrala som ceruzku a orámovala si hnedé oči. Ešte trochu farby na líca a lesku na pery. „Lepšie?“

„Oveľa.“

Zamierili sme na koncert a ja som sa neubránila smiechu. Prúdili sem fanúšičky asi v našom veku – a iba preto, aby videli niekdajšiu chlapčenskú kapelu. Jej členovia, za ktorými sme si ako tínedžerky išli nohy dolámať, dávno dospeli. A predsa sme prišli pripravené podchvíľou upadať do mdlôb a vykrikovať ich piesne.

Ani si nespomínam, koľkokrát sa mi snívало o Elim Walshovi, do koľkých zápisníkov som sa podpisovala ako pani Heather Walshová. Určite som však nebola sama. Dnes večer sa tu zišlo zopár stoviek žien v strednom veku, ktoré robili to isté.

Niektoré viac sporo odeté než iné.

„Dopekla, čo to má na sebe?“

Nicole vystrúhala znechutenú grimasu. „Pre boha živého. Nieкто by jej mal povedať, že pneumatika okolo pása a minisukňa nejdú dohromady.“

Odfrkla som.

„Akoby sme sa ocitli na stretávke zo strednej školy,“ podotkla som a hľadala v dave Danni a Kristin. Iste, už sme neboli najmladšie, ale kedy sme zostarli tak ako niektorí ľudia v dave? Hrozné.

„Heather!“ Kristin mi zamávala a náhlila sa k nám.

Hoci sme sa s kamarátkami vídali asi každé tri mesiace, chýbali mi. Po skončení strednej školy sme si sľúbili, že sa stretneme aspoň raz za štvrtrok, a zatiaľ nám to vychádzalo. Pomohlo aj to, že sme všetky ostali v Tampe a okolí, no podľa mňa by sme ostali v kontakte aj bez ohľadu na vzdialenosť.

Niektoré priateľstvá sú nerozlučné – dokonca aj vtedy, keď sa človek vyspí s nejakým bývalým.

„Chýbala si mi,“ povedala som Kristin, keď ma objala.

Pobožkala ma na líce. „Ty mne viac.“

Zaradom sme sa vyobíjali. Určite sme vyzerali ako exotky, ale bolo mi to jedno. Okrem sestry boli kamarátky moja jediná rodina.

„Ako sa má Steph?“ zaujímala sa Danielle.

„Dobre. Aspoň si myslím. Každú chvíľu by mi mala zavolať.“ Bolo veľmi milé, ako sa Danielle vždy zaujímala o Stephanie.

„To som rada,“ usmiala sa.

„Už sa mala dávno ozvať. Asi by som jej mala zavolať ja...“

Danni ma chytila za ruku a zabránila mi vytiahnuť

mobil. „Keby sa niečo dialo, zdravotná sestra by ti určite dala vedieť.“

Mala pravdu, no nedokázala som si pomôcť. O Stephanie som rozhodovala takmer celý život. Pokiaľ išlo o ňu, nemienila som nič riskovať.

„Iba ju skontrolujem,“ zdôvodnila som a vytiahla si mobil z podprsenky.

Danielle sa zasmiala. „Asi nemá zmysel brániť ti v tom.“

Nijaké zmeškané hovory ani esemesky.

Dýchaj. Určite sa má dobre, nepanikár.

Nevydržala som to a rýchlo jej poslala esemesku.

Ja: Čau, si v poriadku? Dnes si sa ešte neozvala.

Odpísala okamžite.

Stephanie: Áno, mami.

Sopľaña.

Ja: Objavili sa ešte nejaké zášklby?

Moja sestra trpí Huntingtonovou chorobou. Diagnostikovali jej ju ako devätnásťročnej, a tak prišla o nezávislosť skôr, ako si ju stihla užiť. Starala som sa o ňu, robila som možné aj nemožné, aby ostala so mnou, keď sa však záchvaty paralýzy objavovali čoraz častejšie a čoraz ťažšie rozprávala, usúdili sme, že to už presahuje moje schopnosti.

Ničil ma pohľad na to, ako moja dvadsaťšesťročná sestra bojuje so začínajúcou sa demenciou. Posledných pár týždňov sa však cítila veľmi dobre. Nemala výpadky, páliło jej to, vyzerala dokonca šťastná. Symptómy bývali niekedy také mierne, že som zabúdala na to, aká je chorá, potom však choroba znova vystrčila rožky a pripomenula sa plnou silou.

Stephanie: Vôbec. A nie si náhodou vonku s dievčatami? Heather, choď sa radšej baviť. Pozdravuj ich odo mňa.

„Je Steph v poriadku?“ zisťovala Nicole, keď ma videla ťukať do mobilu.

„Má sa fajn. Teda...“ V okamihu som zostala bez nálad. Pripomenulo mi to, že ona toto nikdy nezažije. Danielle ma pohladila po ramene a ja som sa silene usmiala. „Pozdravuje vás.“

„Podobne,“ odvetila Kristin. Napísala som Stephanie odkaz od dievčat a dodala, že ju ľúbim. A mohla som schovať mobil.

„Fajn!“ vykrikla Nicole. „Presuňme sa na tie supersexdadlá, ktoré nám vybavila naša superfanúšička Kristin.“

Kristin na ňu nevraživo zazrela, no bohvieako to neúčinkovalo, lebo naozaj bola v ich fanklube. Presne tak, moja tridsaťosemročná najlepšia kamarátka bola členkou fanklubu skupiny Four Blocks Down. Určite už oľutovala, že nám to prezradila, no iba vďaka nej sme získali miesta v prvom rade, preto sme sa jej neposmievali... zatiaľ.

„Ak chceš, môžeš sedieť tak blízko, že budeš nosom ryť do pódia.“

Nicole ju objala okolo pliec. „Na to, aby si mi nedopriala Randyho, ma máš priveľmi rada.“ Zasnene vzdychla.

Zasmiala som sa. „Akoby si sa niekedy dostala k nemu tak blízko. A navyše je ženatý!“

Myšlienky na Stephanie som úporne zatláčala do úzadia. Sestrina choroba mi lámala srdce. Kiežby som jej vedela pomôcť. Trápila ma bezmocnosť.

Keď Stephanie vyrastala, sledovala, ako si púšťam hudbu poriadne nahlas a divoko tancujem a ona namiesto toho, aby sa pridala ku mne, trčala v opatrovateľskom zariadení, kde sa o ňu starali, kým som si ja užívala. Nebolo to fér. Nič z tohto nebolo fér. Mala by tu byť so mnou.

„Hej,“ štuchla ma Danni. „Vyzeráš nádherne.“

Pousmiala som sa. „Ďakujem.“ Po bezstarostnosti už ani stopy. Ustavične som myslela na to, ako veľmi si želám, aby bola Stephanie teraz so mnou.

„Prepáč.“ Úsmev sa jej vytratil z tváre.

„Za čo?“

Mykla plecami. „Mojou vinou nám realita narušila bezstarostný večer plný zábavy.“

„Prestaň! A nič si nevyčítaj.“ Objala som ju okolo pliec. „Mňa realita nikdy nepustí. Zomiera mi sestra. Tak to jednoducho je.“

Daniellin úsmev už úplne povädol. „Heather, tak veľmi, veľmi ma to mrzí.“

Nechcela ma sklúčiť. Kiežby som dokázala byť ako Nicole. Žiadna zodpovednosť, sex na jednu noc, bez starostí... takto to však v mojom živote nefungovalo. Kdeže.

Ten môj bol sériou tragédií. Kým moji kamaráti počas vysokej školy vymetali žúry, ja som makala na plný úväzok. Po večeroch a cez víkendy som nechodila do spoločnosti ani na pláž, ale robila som domáce úlohy so Steph. Nie, nezatrpkla som. Vlastne som bola istým spôsobom za to vďačná. Naučilo a prinútilo ma to vážiť si život a ľudí. Každý deň so Stephanie som vnímala ako dar.

Pokrútila som hlavou. „Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Vybláznime sa a predstierajme, že svet je bezproblémový.“

„Chceš žúrovať ako v deväťdesiatom deviatom?“

„Presne tak. Len keby sme ešte mali tie bábičky Four Blocks Down.“

„To sú zberateľské suveníry,“ opravila ma Kristin, vzápätí zrumenela a zašomrala, že by sme si už mali ísť sadnúť. Vyprskli sme do smiechu a nasledovali ju dnu.

Zamávala som na dvoch svojich kolegov, ktorí si oči vidne privyrábali ako ochrankári. Doriti. Nenapadlo mi, že tu bude aj niekto od nás. MidFlorida Amphitheater mal zvyčajne na starosti iný obvod. Nevyzerali, že by ich to tu bavilo. Mala by som si dávať pozor a správať sa tak, aby nezistili, že som prišla na koncert svojej obľúbenej chlapčenskej kapely. No ako som ich poznala, už to určite každému vykvákali. Namojdušu, policajti sú väčšie klebetnice než pubertiačky.

Toto neprežijem.

Začali hrať dvaja predskokani. Spievala som s nimi, lebo... ich piesne ma sprevádzali celú pubertu. Púšťala som si ich mužské hymny na plné kolo pri otvorených oknách, spievala som síce falošne, no aj tak som vyrevúvala každé slovo. Boli to jednoducho moje idoly. Vďaka nim som bez ujmy prežila mnohé rozchody, keď mi vraveli, že netreba všetkému rozumieť.

„Ach!“ zakvičala Danielle, keď dohrala druhá kapela. „Ďalší sú FBD! Zbožňovala som...“

„Shauna,“ prerušila ju Nicole. „Ešte si pamätáme, ako si oblizovala jeho plagát.“

„Panebože!“ zachichotala som sa. „Veru. Doslova si

sa s ním maznala.“ Prevrátila som do seba zvyšok piva a potriasla hlavou.

„Prvý bozk som chcela dostať od neho,“ vysvetlila Danielle.

Keby len ona. Dopekla, ja som najviac fantazírovala o Elim, no zo svojej postele by som nevyhnala ani jedného z nich. Keď sme boli mladšie, znamenali pre nás všetko. Akoby sme všetky zamrzli v čase.

„Dáš si ešte pivo?“ zakričala Kristin.

Po troch pivách som bola na najlepšej ceste opiť sa. Preto som zamietavo pokrútila hlavou.

„Ale dá si,“ odvetila Nicole za mňa. Otočila som sa k nej s otvorenými ústami. „Ja šoférujem. Ty sa bavíš.“ Naklonila sa ku Kristin: „Bude piť celú noc.“

„Och,“ zasmiala sa Danni, „to bude stáť za to.“

„Drž zobák. Keď sa opijem, som príšerne dobrá.“

Podľa mňa.

„Dá sa na tebe dobre zasmiať,“ pridala sa Danni.

Miestnosť potemnela a nálada sa zmenila. Pochytili sme sa za ruky a rozkričali sa. Bývali sme v Eliho a Randyho rodnom meste, preto bolo ich vystúpenie skutočne výnimočné. Ich tunajšie koncerty bývali vždy hlučnejšie a dlhšie.

„Tampa, si pripravená?“ zadunel PJ.

Ešte väčší krik.

„Pýtali sme sa,“ tentoraz zaznel Shaunov hlas, „či ste pripravení.“

Vrazila som do Nicole, len s námahou som sa ovládala. Nakazila som sa všadeprítomnou energiou. Z nás štyroch som pravdepodobne vrieskala najhlasnejšie. No a čo. „Dopekla, áno!“

Kristin sa na mňa pozrela so širokým úsmevom. Vôbec sa to na mňa nepodobalo.

„To je ono, Tampa!“ Na obrazovke pri pódiu sa objavila Randyho tvár. „Bratia Walshovci sú doma. A chcú vás počuť!“

Eliho tvár. Vzdychna som. „Chýbali sme vám?“

„Doriti, to teda hej,“ vykrikla som.

„Fajn.“ Na obrazovke sa tentoraz objavili obaja, Eli aj Randy. „Aj vy ste nám chýbali. No teraz sme tu. FBD je späť a sme pripravení roztočiť to.“

Miestnosť potemnela.

Niečo sa začalo dvíhať z pódia.

Fascinovane som to sledovala.

Reflektor mi zasvietil do očí a oslepil ma. Keď som sa rozpozerala, prisahala by som, že Eli sa díva priamo na mňa.

Prebodával ma smaragdovozelenými očami. Tmavohnedé vlasy mal nakrátko ostrihané a ofina mu padala do čela. Obzerala som si jeho dokonalé telo. Napínajúce sa bicepsy, dokonalý zadok v tesných nohaviciach, široké plecia, po ktorých by som sa najradšej vyšplhala ako po strome. Pohľady sa nám stretli. Žmurkol na mňa a šibalsky sa usmial.

Páni!

Skamenela som a civela naňho s vypleštenými očami a otvorenými ústami. Už odvrátil zrak, ale naozaj sa to udialo. Eli Walsh sa na mňa usmial a žmurkol. Práve som zomrela.